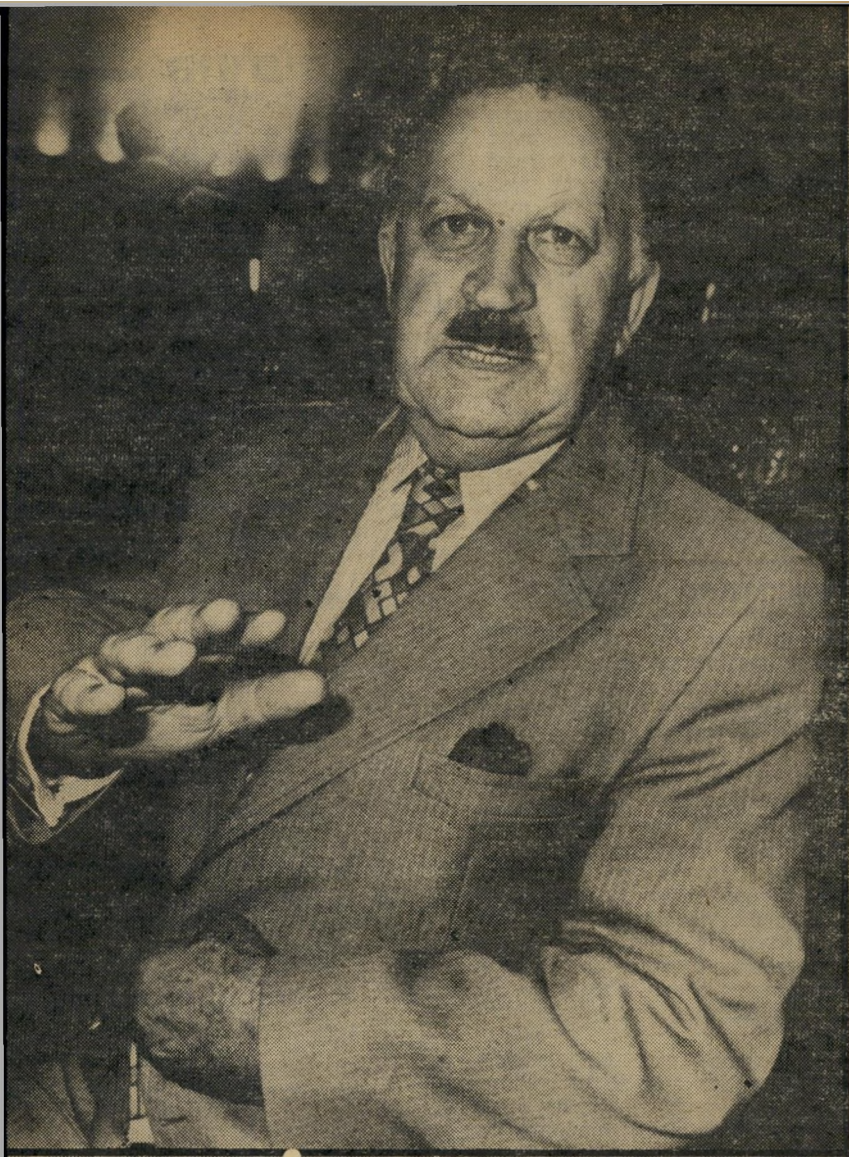

מ' ה' 42 חברי הכנסת החדשים המגיעים אל העשירית

הציע שותפות לבעלי הון ישראליים בריגוריות כותנה בעלת סיבים ארוכים במיוחד באזור אגס סאנה בחבל. המשקיעים הישראליים כמעט והסכימו להיכנס לייסקה, אולם בדיקה יסודית שלהם,

רבים במפלגת העבודה רואים את היום שבו התגלה חשבון הדולרים של יצחק רבין ואשתו, לאה, כיום שבו עלה, למעשה, הליכוד לשילטון ומפלגת העבודה נפלה. העובדה שהיועץ המישי פטי לממשלה דאג, הפרופסור אהרון ברק, סרב, "למחול" ללא רבין, הביאה לכך ש"ממשלה" לא תוכל להתמודד. היתה זו פרשה שהסעירה את הארץ ושהצטרפה לפרשות ידלן, עופר, צור ופלד, שהציגו את מישטר המערך כמושחת ושגרמו להתמוטטות. צחוק הגורל הוא שהאיש שנבחר לנכס העשירית במקום החמישי ברשימת הליכוד, שהוא המקום השלישי ברשימת חרות, מיד אחרי מנחם בגין ודוד לוי, נתפס אף הוא בעבירה דומה לעבירה של לאה רבין. יעקוב מרידור, מי שנחשב כמושיע הכלכלי שמציע הליכוד למדינה, נתפס כשברשותו חשבון מטבעות בגובה של מאות אלפי דולרים בבנק בשווייץ, בעוד שחשבון הדולרים של לאה רבין,

פני הדור כמרירדור

(וארידור, וסבידור, וכו' וכו' וכו')

המדינות שעימן עשו עסקים ושל המיסות פנות הם היו מתייצבים בבנקים גדולים ומקבלים קווי אשראי נוספים, כשהערביריות לאשראי הזה היו מניות החברה הימית להובלת פרי.

החברה הימית להובלת פרי הפכה בריצורה זו מעצמה ימית של ממש. השבירעון הגרמני שטרן הקדיש לחברה ולשני בעליה, יעקוב מרידור ומילה ברנר, כתבתענק מצולמת, ותיאר אותם או כאילי ספנות בסדר גודל של אריסטוטל אונאסיס. כשהיו זקוקים מרידור וברנר לכסף נזיל, הם היו מוכרים במחיר מוזל את אחת האופציות שלהם לבניית אוניות במספנת חוץ, בין אם זו מספנת ספרדית, רומנית או יוונית, או שהיו מוכרים את אחת מאוניותיהם, או מחכירים אותה, גם זאת במחיר מוזל.

כמו בכל חברה הבנויה בצורה זו, גם נפילתה של החברה הימית להובלת פרי לא אחרה לבוא. החברה אמנם לא פשטה את הרגל, אך נכנסה לקשיים כספיים גדולים, ולאמיתו של דבר הפסיקה לתפקד. אז החלה גם פרשת חשבון ה"מטבעות" של מרידור בבנק השווייצי.

ב-20 באוגוסט 1973 התקיימה בבנק פור לה קומרט קונטיננטל ב"נבה ישיבה, שבה השתתפו מנהלי הבנק האורח הישראלי יעקוב מרידור. מרידור ביקש הלוואה של 2.5 מיליון דולר, והציע תמורתן, כערבות, את מניות החברה הימית להובלת פרי. מניות החברה הימית להובלת פרי נחשבו אז כמניות מוצקות. מרידור וברנר ניבאו כאילו את עידן מיכליות הענק, שלא יעברו בתעלת-סוויס, אלא יקטו את כף התיקוה הטובה. צי מיכליות הענק של החברה הימית להובלת פרי הבטיח את תשלום ההלוואה שבה רצה מרידור. מרידור אף הסביר, לטענת מנהלי הבנק, מדוע הוא רוצה את ההלוואה. לדבריהם טען מרידור, שהוא רצה את הכסף באופן אישי, כדי לרכוש לעצמו מניות של החברה הימית להובלת פרי. יצירת דרישה למניות אלה תעלה את השער שלהן בבורסה העולמית, ומרידור יוכל לשלשל לכיסו סכומים גיכירים.

למרות שמו הטוב של מרידור בעיר לם העסקים של שנת 1973, היה הבנק

סומרפין של מאיר הלוי, לזכותו של מרידור יש לציין שהוא מכר את החלק שלו בסומרפין עוד לפני ההסתככות המפורסמת של חברה זו.

מעצמת אשראי

א' פנה מרידור להקים את הענק הימי הגדול ביותר בהיסטוריה, שנבנה כמעט ללא אגורה אחת של מזומנים. הוא הקים יחד עם רביחובל מילה ברנר את החברה הימית להובלת פרי. מרידור וברנר הבינו את מצוקתן של המיספנות השונות הפזורות בעולם, שבאותה תקופה היו מחוסרות עבודה ומחוסרות הזמנות לעתיד. הם הציעו למיספנות אלה לבנות להם אוניות, וקיבלו תנאי אשראי נוחים ביותר. אחר כך נהגו לפנות לממשלותיהן של אותן מיספנות וקיבלו מהן הלוואות גדולות. הממשלות היו מעוניינות בעבודה למיספנות שלהן, עם הסכמיאשראי של

שנערכה ממש לפני החתימה על הסכם השותפות, גילתה כי האזור כולו שטון מים ודורש השקעה של מיליארדים בריקיון, לפני שאפשר יהיה לגדל בו כותנה. שלוש שנים אחרי שנכשלה מבחינתו חברה אינקודה, נכנס מרידור לשותפות עיסקית עם יהודי בשם מאיר הלוי, מאוחר יותר התפרסם מאיר הלוי כבעל חברת האוניות סומרפין, שפשטה את הרגל, ולאחרונה הוא התפרסם כמנהלה של חברת קורת גג, השנויה במחלוקת. מרידור ומאיר הלוי הקימו חברה בשם ניוון, שהיתה אמורה לקנות אוניות-דיג יפאניות, לדוג דגייטונה ביס"סוף ולייבאם לישראל. כאן עלפי התוכנית, היו צריכים לעשן את הדגים ולייצאם.

חברת ניוון לא רכשה אף ספינת-דיג אחת. מרידור טען, וכל הנראה בצדק, שהרעיון נכשל בגלל מאיר הלוי, דרש ממנו פיצויים בסך 50 אלף דולר, סכום ענק באותם הימים, ואף קיבל סכום זה. הפיצויים שולמו עלידי הלוי למרידור, חלקם במזומן וחלקם בצורת מניות בחברת

שהפיל לדעת רבים את המערך, היה בגובה של 20 אלף דולר בלבד. יעקוב מרידור, מפקד האצ"ל, החל את פעולותיו העיסקיות בשנת 1951. הוא יסד את חברת אינקודה לשחיתת בשר באתיופיה והבאתו לישראל. מאוחר יותר נכנסו לחברה גם בן למישפחת קצבים מפורסמת בישראל, עזריאל עינב, ומי שהיה מפקד אניתי המעפילים אקסודוס, יוסי הראל-המבורגר.

בעזרת ציוד מיושן עיבד מרידור בשר, שאותו קנה בזול באתיופיה ובאריטריאה, ושיווק אותו לישראל. אולם הציוד הי מיושן וחוסר-הידע של מרידור בנושאים אלה הביאו את החברה, שקמה בקול תרועה גדולה, לעברי פי פחת. שנתיים אחרי שהוקמה החלישה ממשלת ישראל לקנות חצי מהחברה, כדי לגסות ולהציל אותה, ושלוש שנים אחר כך נאלצה ממשלת ישראל לקנות גם את החצי השני. מרידור יצא ברווח נאה מהתמוטטות אינקודה שבעלותו, אולם המשיך לגסות ולבנות עסקים בחבל זה של העולם. הוא

ח"כ הראל (בין שמ"טוב, ברייב, פרס, רמין, אבן) לא לחזור על שגיאות פעמיים